

Sygn. akt VII U 358/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy E. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 stycznia 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala E. J. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 358/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. J. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł E. J. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury, obszernie i szczegółowo uzasadniając swoje żądanie w treści złożonego odwołania (k.2-9).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

E. J. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 26 lat, 3 miesiące i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od 20 września 1972 roku do dnia 31 marca 2005 roku był zatrudniony w (...) Fabrykach (...) w B.. Do pracy został na stanowisko robotnika przy obróbce drewna.

- Od dnia 1 stycznia 1974 roku wykonywał pracę na stanowisku wiertacza,
- od dnia 1 sierpnia 1975 roku na stanowisku obróbki maszynowej drewna,
- od dnia 15 listopada 1978 na stanowisku operatora prasy,

- od dnia 9 listopada 1979 roku na stanowisku szlifierza ostrzarza, które zajmował do końca zatrudnienia (akta osobowe k.24). Przedsiębiorstwo to zajmowało się produkcją mebli. Wnioskodawca na stanowisku szlifierza ostrzarza zajmował się szlifowaniem i ostrzeniem wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniem. Od chwili przejścia do działu narzędziowego w 1979 roku ostrzył narzędzia używane do produkcji mebli takie jak piły, frezy, wiertła, noże, korzystając z ostrzałek mechanicznych. Praca wyglądała tak, że wnioskodawca trzymał w ręce bądź w specjalnym urządzeniu narzędzie i szlifował je tak aby było sprawne do czynności związanych z produkcją mebli. Podczas szlifowania odczuwane było zapylenie, hałas i wibracje. Pracę wykonywał przy użyciu okularów. Otrzymywał mleko oraz dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Na wymienionym stanowisku w okresie od 1 maja 1990 roku do 30 września 1990 roku wnioskodawca wykonywał dodatkowe obowiązki związane z obsługą saturatora. Czynności te wykonywał przed podjęciem pracy oraz po jej wykonaniu. Polegały one na uzupełnieniu wody i gazu w saturatorze tak aby pracownicy przed podjęciem pracy mieli dostęp do wody gazowanej (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k.43, 44, zeznania świadków M. B. k. 44, Z. J. k.44, akta osobowe k.24.).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 9 listopada 1979 roku do 31 grudnia 1998 roku

Jest o praca wymieniona w wykazie A w dziale III, pozycja 78 - Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wprawdzie wnioskodawca wykonywał pracę w przemyśle drzewnym, jednak należy podkreślić, iż w zakładzie pracy wydzielony był osobny wydział przeznaczony do ostrzenia narzędzi, co powoduje, iż czynności wykonywane przez wnioskodawcę należy oceniać na podstawie wyżej wymienionego wykazu A, dz.III, pozycja 78.

Ubocznie wskazać należy, że świadek M. B. (2) ma ustalone prawo do wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem pracy na takim samym jak wnioskodawca stanowisku pracy (zeznanie świadka k.44).

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanym okresie w warunkach szczególnych przesądza o uznaniu odwołania za zasadne, gdyż okres pracy na wyżej wymienionym stanowisku przekracza wymagany 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o

przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić E. J. prawo do emerytury od dnia(...) roku, od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.